

200702908/1.

Datum uitspraak: 4 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/25983 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 januari 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ingetrokken en appellant tevens ongewenst verklaard.

Bij besluit van 10 mei 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

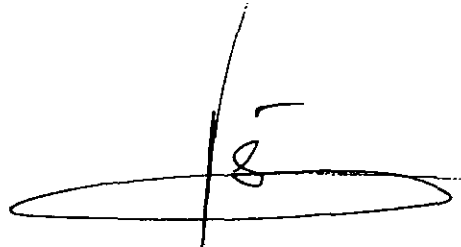
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007

361

Verzonden: **- 4 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05 / 25983

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 14 maart 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister van Justitie, voorheen de minister
voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: S. Leenders, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Bij besluit van 28 januari 2004, uitgereikt op 5 april 2004, is de aan eiser verleende verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd voor het doel 'verblijf bij partner' ingetrokken en is hij ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen het besluit op 5 april 2004 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 10 mei 2005 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 7 juni 2005 beroep ingesteld.
- 1.2 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 9 juni 2006. Eiser en verweerder zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigden. Nadat het onderzoek ter zitting op 9 juni 2006 was gesloten, heeft de rechtbank op 30 juni 2006 besloten het onderzoek te heropenen teneinde eiser in de gelegenheid te stellen nadere informatie te verstrekken. Op 20 december 2006 heeft wederom een zitting plaatsgevonden. Eiser en verweerder zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigden. Tevens is ter zitting verschenen mevrouw _____, partner van eiser.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en amtsshalve aan voorschriften van openbare orde.

zaaknummer: AWB 05/25983

- 2.2 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser is op 9 september 1991 in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf bij zijn toenmalige echtgenote mevrouw . Op . is uit dit huwelijk een kind geboren. Op 17 januari 1995 is het huwelijk door echtscheiding ontbonden. In verband hiermee is bij besluit van 24 augustus 1995 door verweerder vastgesteld dat eiser niet meer voldeed aan de beperking waarvoor voormelde vergunning is verleend waardoor die vergunning van rechtswege is komen te vervallen. Op 23 juli 1997 is eiser in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf bij zijn huidige partner, mevrouw . De geldigheidsduur van die verblijfsvergunning is verlengd tot 30 december 2001. Aansluitend is eiser op zijn aanvraag in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.
- 2.3 Ingevolge artikel 22, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw worden ingetrokken indien de houder daarvan bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem ter zake de maatregel, bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht, is opgelegd.
- 2.4 Ingevolge artikel 3.98, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 Vw op grond van artikel 22, eerste lid, onder c, Vw worden ingetrokken indien de totale duur van straffen of maatregelen tenminste gelijk is aan de norm, bedoeld in artikel 3.86, tweede lid, Vb. Artikel 3.86, derde tot en met het achtste lid, Vb is van overeenkomstige toepassing.
- 2.5 In artikel 3.86, tweede lid, Vb is de zogenoemde glijdende schaal opgenomen, welke dient als norm zoals bedoeld in artikel 3.98 Vb. Met toepassing van de glijdende schaal kan - onder meer - bij een verblijfsduur van ten minste 2 jaar, maar minder dan 3 jaar en een veroordeling tot een gevangenisstraf van 6 maanden of meer het rechtmatige verblijf worden beëindigd. Ingevolge artikel 3.86, derde lid, Vb wordt hierbij mede betrokken de buiten Nederland gepleegde of bestrafte inbreuk op de openbare orde, voor zover die naar Nederlands recht een misdrijf oplevert waartegen een gevangenisstraf van twee, onderscheidenlijk drie jaren of meer is bedreigd en waarbij de strafmaat vergelijkbaar is met de strafmaat die in Nederland zou zijn opgelegd wanneer het feit in Nederland zou zijn gepleegd.
- 2.6 Ingevolge artikel 3.86, vierde lid, Vw wordt onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of is aangevangen.
- 2.7 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vw, kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij bij onherroepelijk geworden vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.
- 2.8 Verweerder heeft de verblijfsvergunning van eiser ingetrokken en heeft eiser ongewenst verklaard in verband met door eiser op 10 mei 2000 en 6 november 2000 in Duitsland gepleegde misdrijven waarvoor hij bij vonnis van 23 juli 2001 door het

zaaknummer: AWB 05/25983

s veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaren en drie maanden. Het op 10 mei 2000 gepleegde misdrijf betreft een diefstal met geweld. Het op 6 november 2000 gepleegde misdrijf betreft de invoer van geringe hoeveelheden cannabis, heroïne en cocaïne. Uit een rapportage van de Arrondissementsparketten Amsterdam en Utrecht van 15 juli 2003 blijkt dat de voornoemde misdrijven ook naar Nederlands recht misdrijven zijn. Het opzettelijk invoeren van cocaïne en heroïne is een misdrijf dat wordt bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaren. Het plegen van diefstal met geweld wordt bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste negen jaren. Volgens de inschatting van voormelde Arrondissementsparketten zou eiser in Nederland, voor beide misdrijven gezamenlijk, een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van achttien tot vierentwintig maanden zijn opgelegd. Naar het oordeel van verweerder kan eiser geen rechten ontleen aan de Associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije en het daarop gebaseerde Besluit nummer 1/80 van de Associatieraad (Besluit 1/80). Inruiming in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven van eiser als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft verweerder gerechtvaardigd geacht in het belang van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

- 2.9 Eiser heeft hiertegen in beroep, samengevat, het volgende aangevoerd. Eiser ontleent vanaf 3 september 1989 een verblijfsrecht aan de artikelen 6, 7 en 13 van Besluit 1/80. Op grond daarvan kan verblijfsbeëindiging en ongewenstverklaring weliswaar plaatsvinden, maar hiertoe moet het Europeesrechtelijke openbare orde begrip worden gehanteerd en niet het nationale, zoals verweerder heeft gedaan. Dit betekent dat sprake moet zijn van een actuele bedreiging van de openbare orde, blijkend uit de huidige gedragingen van eiser. Ter ondersteuning van zijn voormeld standpunt heeft eiser verwezen naar een drietal uitspraken van het Europese Hof van Justitie-EG en een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Tot verblijfsbeëindiging en ongewenstverklaring kon verweerder pas overgaan na het horen van eiser door de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ), in welk verband eiser zich beroept op artikel 13 van Besluit 1/80. Voorts is sprake van een inbreuk op het recht van eiser op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zoals hij dat uitoefent met mevrouw Ruijg en zijn dochter uit een eerdere relatie.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.10 Gelet op de voorgedragen beroepsgronden dient de rechtbank allereerst te beoordelen of eiser verblijfsrechten kan ontleen aan de door hem ingeroepen bepalingen van Besluit 1/80.
- 2.11 In artikel 6 van Besluit 1/80 is - voor zover hier van belang - bepaald dat de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever heeft indien deze werkgelegenheid heeft. Gesteld noch gebleken is dat eiser zelf behoort dan wel heeft behoord tot de legale arbeidsmarkt van Lid-Staat Nederland. Eiser heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat hij verblijfsrechten kan ontleen aan artikel 6 van Besluit 1/80.
- 2.12 Artikel 7 van Besluit 1/80 voorziet in de rechten voor gezinsleden van tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behorende Turkse werknemers, die toestemming

zaaknummer: AWB 05/25983

hebben gekregen om zich bij hem te voegen. Eiser heeft gesteld dat zijn vader een Turkse werknemer is die hier te lande legale arbeid heeft verricht in de zin van artikel 7 van besluit 1/80.

- 2.13 Aangezien er enige indicatie bestond dat de vader van eiser tot de legale arbeidsmarkt heeft behoord, heeft de rechtbank na afloop van de op 9 juni 2006 gehouden zitting het onderzoek in de zaak heropend. Eiser is door de rechtbank bij brief van 30 juni 2006 de gelegenheid geboden zijn stelling dat zijn vader hier te lande legale arbeid heeft verricht met zoveel mogelijk bewijsstukken te onderbouwen. Een reactie op deze brief is, behoudens een verzoek om uitstel, uitgebleven. Nu eiser voor zijn stelling dat zijn vader heeft behoord tot de legale arbeidsmarkt van Lid-Staat Nederland geen enkel bewijsstuk heeft overgelegd, heeft eiser die stelling niet aannemelijk gemaakt. De enkele ter zitting namens eiser betrokken stelling dat zijn vader een WAO-uitkering geniet, hetgeen zou moeten blijken uit een, niet overgelegde, brief van de Sociale Dienst is onvoldoende. Derhalve heeft eiser eveneens niet aannemelijk gemaakt dat hij verblijfsrechten kan ontlenen aan artikel 7 van Besluit 1/80.
- 2.14 In artikel 13 van Besluit 1/80 is bepaald dat Lid-Staten van de Gemeenschap en Turkije geen nieuwe beperkingen mogen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.
Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dan wel zijn vader in Nederland legale arbeid heeft verricht, heeft eiser eveneens niet aannemelijk gemaakt dat hij rechten kan ontlenen aan het bepaalde in artikel 13 van Besluit 1/80.
- 2.15 Ten aanzien van de vraag of het bestreden besluit strijd oplevert met artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.16 In artikel 8, eerste lid van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 2.17 Evenals de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle (zie diens uitspraak van 8 juli 2004, AWB 04/15837) is de rechtbank van oordeel dat de in het kader van artikel 8 EVRM te maken belangenafweging tussen aan de ene kant eisers recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven en aan de andere kant het bewaken van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten in het nadeel van eiser dient uit te vallen. De rechtbank overweegt daartoe ten eerste dat aan de aard en de bijzondere ernst van de door eiser in Duitsland gepleegde strafbare feiten in de belangenafweging een zwaar gewicht toekomt. De rechtbank overweegt voorts dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er voor zijn partner, mevrouw daadwerkelijk een objectieve belemmering bestaat om het familie- en gezinsleven met eiser buiten Nederland uit te oefenen. De noodzaak voor haar om in Nederland te verblijven in verband met de zorg voor haar ouders en de baan die zij hier zou hebben is niet aannemelijk gemaakt. Verder is niet gebleken op welke manier in de praktijk door eiser uitvoering wordt gegeven aan de omgangsregeling met zijn dochter

zaaknummer: AWB 05/25983

zoals is vastgelegd in de beschikking van de kinderrechtster te Amsterdam d.d. 3 maart 1998. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiser geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om bij gelegenheid van de op 17 maart 2005 door verweerder geplande hoorzitting inzicht te geven in de precieze gang van zaken met betrekking tot de relatie met zijn dochter en de eventuele belemmeringen voor zijn partner om het gezinsleven in Turkije uit te oefenen. De beroepsgronden en hetgeen ter zitting in dit kader is aangevoerd, acht de rechtbank te summier. Aan de stelling van eiser dat al zijn broers en zussen in Nederland wonen en hij derhalve niemand heeft in Turkije, komt, mede gelet op zijn leeftijd en de ernst van de strafbare feiten, onvoldoende gewicht toe.

- 2.18 De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiser daartegen heeft aangevoerd niet kan leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.
- 2.19 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.20 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, rechter, en op 14 maart 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S. Kuijs, griffier.

Afschrift verzonden op: 27 MAART 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor aansluitend afschrift:
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Advocatenkantoor Kleerekooper

Utrecht, 24 april 2007

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per fax: 070-3651380 (8 pag.)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2500	B 24 APR 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(regulier)

Van:

G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307110
e-mail: adang@balienet.nl
fax: 030-2307105
kenmerk gemachtigde: 636860

Ten behoeve van de vreemdeling:

, geboren op : van Turkse nationaliteit, dezer zake
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te
Utrecht (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving uitspraak:

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, kenmerk AWB 05/25983, van 14 maart
2007, verzonden op 27 maart 2007 aan de gemachtigde.

Betreft:

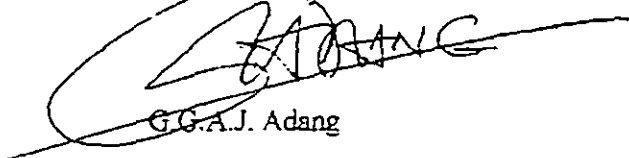
Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg
alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verwerder in de kosten beide
procedures.

Grieven:

Deze zijn aangewezen.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Grievan van S. Ozcelik.

Appellant kan zich niet verenigen met het oordeel van de rechtbank in r.o. 2.13 en 2.14 dat eiser geen rechten zou kunnen ontleen aan art. 7 van Besluit 1/80.

Ter zitting op 9 juni 2006 is namens appellant en tevens door de rechter gesteld dat alle gegevens met betrekking tot de verblijfsrechten van appellants vader bij verweerder aanwezig zijn. Dit zal uit het proces-verbaal van die zitting kunnen blijken en is door verweerder niet bestreden.

Appellant wijst er daarbij met name op dat door hem is aangevoerd dat hij nimmer in het kader van gezinshereniging naar Nederland had kunnen komen als zijn vader indertijd aan verweerder geen inkomensgegevens had overgelegd. Die gegevens zijn bij verweerder bekend. Aldus is bij verweerder eveneens bekend dat appellant aan art. 7 van Besluit 1/80 van rechtswege verblijf in Nederland heeft, en wel vanaf drie jaar na zijn aankomst in Nederland op 3 september 1986. Dit verblijfsrecht heeft hij nimmer verloren.

Bij de beoordeling van het door eiser gepleegde stafbare feit is de rechtbank aldus ten onrechte niet uitgegaan van een verblijfsduur van meer dan dertien jaar.

Bij toepassing van dit gegeven en de glijdende schaal is appellant aldus ten onrechte ongewenst verklaard.

Ten onrechte heeft de rechter in r.o. 2.17 geoordeeld dat de ongewenstverklaring en de daaruit voortvloeiende intrekking van appellants verblijfstitel in stand kunnen blijven aangezien de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM in het nadeel van appellant uitvalt.

Het oordeel van de rechtbank dat niet is gebleken op welke manier in de praktijk door appellant uitvoering is gegeven aan de omgangsregeling met de dochter uit zijn eerdere relatie is onjuist, nu van de kant van appellant steeds is aangevoerd dat tijdens zijn verblijf in Nederland de omgangsregeling werd uitgevoerd zoals die door de kinderrechter was vastgesteld. Dat dit feitelijk niet zou kloppen, is niet gebleken en evenmin door verweerder gesteld.

Het oordeel van de rechter dat onvoldoende gewicht toekomt aan appellants stelling dat al zijn broers en zussen in Nederland wonen miskent dat ook hier sprake is van schending van het recht op privé- en gezinsleven ex art. 8 EVRM, zowel van appellant als van die broers en zussen. Ten onrechte gaat de rechtbank daaraan voorbij en doet dus geen uitspraak op grond van hetgeen door appellant is aangevoerd.

Met betrekking tot het gezinsleven van appellant en zijn huidige partner versus het gezinsleven van deze huidige partner en haar ouders, die haar verzorging behoeven, neemt de rechtbank ten onrechte aan dat de bestaande objectieve belemmering onvoldoende aannemelijk is gemaakt. Appellants partner wordt voor het duivelse dilemma geplaatst haar ouders in de steek te laten dan wel appellant.

Appellant is van mening dat verweerder de hoorplicht in bezwaar heeft geschonden. Weliswaar is door deze een hoorzitting gehouden, doch hij zou daarbij niet zelf zijn gehoord maar enkel zijn partner. De hoorplicht schrijft voor dat hijzelf wordt gehoord. Dit klemt temeer nu de rechter ter zitting op 9 juni 2006 juist heeft geweigerd de partner van appellant het woord te laten voeren.

Appellant meent daarom dat de bestreden ebschikking onjusit is nu

- verweerder hem niet persoonlijk in ebzwara heeft gehoord en de rechtbank niet op deze grond al de bestreden ebschikking heeft vernietigd;
 - de rechtbank heeft miskend dat hij wel degelijk van rechtswege verblijf heeft op grond van art. 7 van besluit 1/80 en wel vanaf 3 september 1992;
 - de rechtbank ten onrechte geen schending van het recht op privé- en egzinsleven heeft aangenomen, dan wel deze schending gerechtvaardigd heeft geacht, met betrekking tot het gezinsleven van
 - o appellant en zijn kind uit de eerdere relatie
 - o appellant en zijn huidige partner
 - o appellant en zijn broers en zussen
 - o appellants huidige partner en haar ouders
- waarbij de fair balance ten onrechte niet ten gunste van appellant en genoemde betrokkenen is doorgeslagen.